

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

Wat aangaat de feiten van het twistgeding:

O. dat eiser, gezien een op 25 mei 1965 door gedaagde ingediende aanvraag om een ouderdomspensioen, bedoeld in artikel 11 lid 1 der Algemene Ouderdomswet, bij beslissing van 31 augustus 1965 aan gedaagde met ingang van 1 mei 1964 een pensioen heeft toegekend van f1770,- perjaar, ingaande 1 juli 1964 en 1 januari 1965 respectievelijk verhoogd tot f 1926,- en f 2628,- per jaar; daarbij overwegende: dat betrokkene op 2 september 1959 de 65jarige leeftijd heeft bereikt en ingaande deze datum voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor het recht op ouderdomspensioen krachtens deze wet; dat evenwel ingevolge het bepaalde in artikel 13 lid 3 der A.O.W. een ouderdomspensioen niet vroeger kan ingaan dan een jaar voor de eerste dag der maand waarin de aanvraag werd ingediend, behoudens in het geval dat er naar het oordeel van de Raad van Arbeid sprake is van een bijzonder geval; dat deze Raad van Arbeid van mening is, dat in casu niet van een bijzonder geval kan worden gesproken;

O. dat de Raad van Beroep te Zwolle bij uitspraak van 11 januari 1966* - waarnaar hierbij wordt verwezen - het tegen voormelde beslissing door gedaagde (toenmaals klaagster) ingestelde beroep gegrond heeft verklaard, die beslissing heeft vernietigd en heeft verstaan dat eiser (toenmaals verweerder)met betrekking tot de onderhavige aanvraag om pensioen een nadere beslissing zal nemen met inachtneming van het gestelde in die uitspraak

O. dat de voorzitter van eiser, zijnde diens wettelijke vertegenwoordiger, tegen die uitspraak hoger beroep heeft ingesteld en bij beroepschrift het navolgende heeft aangevoerd:

"Met erkenning, dat in de redactie van onze beslissing een onjuistheid is geslopen, in zoverre daarin ten onrechte sprake is van een "naar het oordeel van de Raad van Arbeid" bijzonder geval, moeten mij opmerken, dat deze formulering niet van invloed is geweest op onze feitelijke beslissing. Deze is namelijk gebaseerd op ons oordeel, dat in casu niet van een "bijzonder geval" kan worden gesproken en dit oordeel heeft zich inmiddels niet gewijzigd. In onze contramemorie in eerste aanleg hebben wij uiteengezet wat ons tot dit oordeel heeft geleid. In hoofdzaak is dit de uitspraak van uw college d.d. 9 januari 1963, AOW 1962/12 (Rechtspraak Sociale Verzekering 1963/354.

Gezien het feit, dat uw college onwetendheid of onkunde omtrent wettelijke voorschriften reeds niet aanvaardde als op te leveren voldoende grond om het uitvoeringsorgaan te verplichten van zijn op dit punt aanwezige bevoegdheid gebruik te maken, hebben wij er niet aan getwijfeld, dat uw college daartoe des te minder aanleiding zal vinden in een geval als het onderhavige, waarin het niet tijdig aanvragen van A.O.W.-pensioen te wijten is aan onachtzaamheid. Aanvraagster heeft immers blijk gegeven zich wel bewust te zijn, dat het pensioen moest worden aangevraagd, doch zij liet dit over aan anderen. Daardoor is voor de gevolgen in eerste instantie zijzelf aansprakelijk al kan men zich afvragen of daarnaast niet die anderen, die op zich hebben genomen voor haar pensioenaanvraag te zorgen doch dit nochtans nalieten jegens haar schadeplichtig zijn op grond, dat hun nalaten indruist tegen de zorgvuldigheid, welke in het maatschappelijk verkeer betaamt ten aanzien van eens anders persoon of goed.

Dit overigens in het midden latende blijven wij van oordeel, dat onder de gegeven omstandigheden niet van een zodanig bijzonder geval kan worden gesproken, dat dit in redelijkheid er toe zou moeten leiden het pensioen eerder te doen ingaan dan een jaar voor de eerste dag van de maand, waarin de aanvraag werd ingediend .

Wij mogen uw college dan ook verzoeken de uitspraak, waarvan hoger beroep, te willen vernietigen en te willen verstaan, dat onze beslissing, behoudens wijziging van de redactie, met juistheid is genomen.";

O. dat namens gedaagde van contra-memorie is gediend en hierbij is geconcludeerd tot bevestiging van de aangevallen uitspraak;

In rechte:

O. dat voor de Raad op grond van de gedingstukken en het verhandelde te zijner terechtzitting vaststaat al hetgeen de eerste rechter in de eerste rechtsoverweging van de aangevallen uitspraak als voor hem vaststaande heeft vermeld;

O. dat eiser ter zake van de onderwerpelijke aanvraag van gedaagde om een ouderdomspensioen krachtens de bepalingen der Algemene Ouderdomswet bedoeld pensioen heeft toegekend met ingang van 1 mei 1964, daarbij weigerende dit pensioen eerder dan op deze datum te doen ingaan, daar eiser van mening is dat in casu niet van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 13 lid 3 der Algemene Ouderdomswet kan worden gesproken;

O. dat volgens deze bepaling - voorzover te dezen van belang - een ouderdomspensioen niet vroeger kan ingaan dan een jaar voor de eerste dag van de maand waarin de aanvraag werd ingediend, maar de Raden van Arbeid (die krachtens artikel 1 van een beschikking van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 17 september 1956 de bevoegdheid te dezen van de Sociale Verzekeringsbank uitoefenen) voor bijzondere gevallen hiervan kunnen afwijken

O. dat bij de aangevallen uitspraak onder meer is overwogen, dat eiser bij de bestreden beslissing heeft gesteld, dat hem de bevoegdheid toekomt artikel 13 lid 3 der Algemene Ouderdomswet toe te passen indien er naar zijn oordeel sprake is van een bijzonder geval, alsmede dat de eerste rechter de betrokken zinsmede aldus opvat, dat ook de rechter bevoegd is te oordelen of van bijzondere gevallen sprake is en alleen zo dit het geval is voor eiser de bevoegdheid bestaat te beslissen al dan niet terugwerkende kracht (bedoeld zal zijn: terugwerkende kracht verder gaande dan een jaar) aan de toekenning te verlenen dat de eerste rechter voorts op taalkundige gronden heeft geoordeeld, dat in het onderhavige geding sprake is van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 13 lid 3 der Algemene Ouderdomswet;

O. dat de Raad de gedachtengang van de eerste rechter echter niet kan onderschrijven;
dat immers de uitdrukking "bijzondere gevallen" in het verband van genoemd artikel 13 niets anders kan betekenen dan gevallen, waarin toepassing van de regel vervat in de eerste zin van het derde lid van dit artikel tot voor het rechtsgevoel onbevredigende resultaten zou leiden;
dat de wet in de laatste zin van bedoeld derde lid aan de Sociale Verzekeringsbank c.q. de Raden van Arbeid de discretionaire bevoegdheid toekent, te beoordelen of een bijzonder geval in de hierboven aangegeven zin aanwezig is;

dat de administratieve rechter het oordeel van het uitvoeringsorgaan hieromtrent moet eerbiedigen, tenzij zou blijken, dat dit orgaan daarbij in strijd is gekomen met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

O. dat in het onderhavige geval aan de Raad van strijd met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet is gebleken;

dat immers, nu vaststaat dat gedaagde als religieuze het indienen der pensioenaanvraag heeft overgelaten aan de superieuren van de kloostergemeenschap waartoe zij behoort, het niet onredelijk is dat aan de pensioentoekenning geen verdergaande terugwerking is verleend, dit te minder nu het pensioen ten goede komt niet aan gedaagde zelf, maar aan die kloostergemeenschap

dat ook overigens naar 's Raads oordeel niet kan worden gezegd, dat eiser, door geen gebruik te maken van de hem bij artikel 13 lid 3 der Algemene Ouderdomswet toegekende bevoegdheid in strijd is gekomen met een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

O. dat uit het vorenstaande volgt, dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd en het in eerste aanleg ingestelde beroep alsnog ongegrond moet worden verklaard;

Recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de uitspraak, waarvan beroep;

Verklaart het in eerste aanleg ingestelde beroep alsnog ongegrond.